

Danas

@NOVINE

Као да је трагична смрт Бриса Татона била знак за почетак неке већ припремљене специјалне операције. Прва фаза те операције била је производња медијске хистерије. Њена главна тема била је порука: "Србијо, стиди се!". Фотографија унесрећеног навијача „Тулуза“ у крупном плану данима се вртела на насловним страницама српских медија, а заиграло се директно и на оно до чега обични Срби држе – на "традиционално српско гостопримство". Одједном, српска традиција више није била нешто зло, примитивно и насилно, као што се то већ „традиционално“ представља у овим медијима. Одједном, и највећи "модернизатори" су се сетили да у нашој традицији има нешто позитивно, "да су странци у Србији увек дочекивали раширених руку, а не стиснутих песница".

Пробудивши тако позитивне емоције код Срба, другосрбијански спин доктори би затим прелазили на ствар и поручивали "бедним Србима", да ако хоће да сперу љагу са свога образа, морају да под хитно пронађу и казне кривце. Али, кривци нису само хулигани који су убили Татона: "О не, кривци за вашу срамоту су сви фашисти, екстремисти и десничари. Укратко, сви који су се усуђивали да се супротставе НАМА – европејцима, модернизаторима и денацификаторима!".

И, другосрбијанска медијска хистерија постигла је свој ефекат. Не само зато што се код многих пробудио сентимент – "Е, стварно смо ми Срби најгори народ!". Та хистерија је успела зато што је Демократска странка са својом медијском логистиком изгледа (коначно?) стала иза заставе Друге Србије, тачније, иза њеног политичког барјактара – иза ЛДП-а и Чедомира Јовановића. Након вишемесечне кампање и напада из другосрбијанских кругова, ДС покајнички "глајхталтовао" и – организујући митинг "против насиља" као део некакве "Коалиције младих" – почео да маршира у корак не само са ЛДП-ом, већ и са најотровнијим другосрбијанским дружинама какве су Хелсиншки одбор за људска права, Покрет Европа нема алтернативе, Иницијатива младих за људска права, Лига социјалдемократата Војводине, Геј стрејт алијанса, Грађанске иницијативе...

Истога дана кад је свечано склопљен овај родоскврни брак и нови брачни другови заједно прошетали до Калемегдана, огласио се и председник ДС-а Борис Тадић. Огласио се тако да је свима постало јасно да је пристанак за брак између ДС-а и Хелсиншког одбора, ЛДП-а, ЛСВ-а и целокупне другосрбијанске котерије дао он лично! Рекао је: "Видим непрекинуту нит између насиља које се дешавало деведесетих, зверских злочина на простору бивше Југославије, подршке штрајковима ЈСО, политичког

језика који је производио бес према такозваним издајницима и сталног трагања за непријатељима у друштву". Рекао је још да је "веома важно да се идентификују групе и појединци који су инспиратори и извршиоци насиља и идеје које инспиришу насиље у друштву", додавши да је "борба против насиља које води у фашизам важнија и од европских интеграција"!

Страшно! Исте речи, исте мисли, исте формулације, све исто као код најгорих другосрбијанских фанатика – "инспиратори", "идеје које инспиришу насиље", "фашисти", "такозвани издајници", коначно - "непрекинута нит" између ратних злочинаца из Сребренице и данашњих критичара Друге Србије... Као какав робот, који аутоматски понавља цитате из "Пешчаника" и "Хелсиншке повеље", Тадић је признао капитулацију пред Идеолошким комитетом Друге Србије.

Тако је отпочела друга фаза операције "демократски Рачак", под здруженим називом "сезона лова на вештице". Светислав Басара, шампион српског конвертитства и најновији цвет у другосрбијанској башти, одушевљен овом Тадићевом конверзијом, пише како се наш "президент" коначно "окануо естраде и латио посла", чиме је постао "државник" (*Данас*, 2. октобар 2009). Али, Басара новопеченог државника одмах и подсећа на то шта овај посао укључује и у својој денунцијантској ревности поново се, по ко зна који пут, обрушава на НСПМ, његове "скрибенте" и, уопште, "јад и беду" коју производи овај портал.

У истом броју истог листа огласио се и вазда трезвени и правдољубиви Славиша Лекић, да би доставио Тадићу читав списак, да се послужимо председниковом формулацијом, "група и појединаца који су инспиратори насиља" и произвођачи "идеја које инспиришу насиље у друштву". А списак овако гласи: владика Амфилохије, Војислав Коштуница, Томислав Николић, Вјерица Радета, Наташа Јовановић, "Ђорђе Вукадиновић и Слободан Антонић, Иљф и Петров српске политичке аналитике". Они сви, именом и презименом, упозорава храбри Лекић, док Србија у глас јеца за несрећним Французом, "румени од стида... ћуте ...у својим пећинама".

Наравно, најхрабрије и најхитрије од свих биле су Е-новине. Оне су на самом врху објавиле потерницу за НСПМ, све са монтираним сликама Антонића и Вукадиновића. "Новосрпски политички мислиоци", кажу Е-новине, као и "болесни читаоци НСФМ" сачињавају "медју који је логистичко-идеолошки спонзор сваком овдашњем нацисти, зликовцу, навијачу с бакљом или дверјанину" и коме је основни задатак "да објасни, да идеолошки увије у целофан с којег се цеди крв, да организује, помогне, одбрани, посаветује".

А ево како гласи први објављени коментар једног финог европејца, оправдано љутитог на Вукадиновића, Антонића и остале "фашисте из НСПМ", кога читамо у Е-новинама: "Ау багро бестидна, како вас није срамота? Да вас видим како би оправдавали смрт ваше несрећне деце ако их имате. Треба вас..... Мучити... Дуга и веома болна смрт... Много бола вама треба нанети... Па да молите за живот, а да вас сви слушају а нико не чује..."

[1]

"А све то само зато што нисмо били спремни да сваки патриотизам и сваку критику политике западних земаља аутоматски (дис)квалификујемо као „насиље“ и „хулиганство“, и зато што је НСПМ пренео део коментара који су у нашим водећим и најмасовнијим медијима објављени поводом вести о трагичној смрти француског навијача. Неки људи као смртну увреду доживљавају када своје лице и своје поступке виде у огледалу. И показују патолошку мржњу према „зликотцима“ који су се усудили да им то огледало потуре под нос.

Мало касније, други коментатор на Е-новинама жали што, недавно, када је једног од ове двојице видео на улици дотичном није «добро извукао уши» («јбг, журио сам на аутобус», каже), а на адресу НСПМ стиже претећа порука са питањем: »Možete li da spavate mirno kako zbog ubijenog, tako i zbog izvršioca linča koje (nadam se) u zatvoru svakodnevno vošte?“ А онда следи претеће упозорење које у себи садржи и неку врсту позива: „Не стрепите ли да ће сутра неки ојађени родитељ закуцати на врата те мемљиве јазбине из које се тако незадрживо шири огавни смрад фашизма?“

Србија, очигледно, има посла не само са идеолошким фанатцима и професионалним петоклонашима. Она има посла и са опасним психопатама! И управо таквим особама, свесно или несвесно, председник Тадић даје легитимитет преузимајући њихове мантре о "непрекинутој нити", "инспираторима" и "фашистима" и шаљући своју странку да у корак маршира са Соњом Бисерко и Чедом Јовановићем. Марш је симболички започео 1. октобра, а завршиће се, такође симболички, онога дана када више не буде ни Амфилохија, ни Коштунице, ни Антонића, ни Вукадиновића, ни свих тих "болесних читаоца НСФМ", ни икога више ко би могао да посведочио да Срби нису криви за све, да Србија није "смрдљива и примитивна балканска мочвара", Срби "биолошки отпад", СПЦ "лопови и педофили", а Република Српска "гнусна државолика краста" и "срамотни исцедак" (сви цитати изворни).

Смрт Бриса Татона тако се претворила у "демократски Рачак". Сетимо се. Тада је над лешевима убијених Албанца, а пред лицем глобалних медија, Вилијем Вокер одиграо подлу, лицемерну и лажљиву представу која се завршила бацањем НАТО бомби на Београд. Над лешом несрећног Татона, и данас се, нажалост, уз симболичко саучесништво Бориса Тадића, игра једнако подла, лицемерна и лажљива представа. Та представа ће се завршити тек уништењем последњих слободних медија, забраном последњих националних организација, избацивањем из парламента последњих опозиционих странака, "реформом" Цркве и "чишћењем" Универзитета... Та представа, са пуно уништења, забрана и избацивања, завршиће се великим финалом. У њему ћемо се моћи нагледати "пуно бола" и моћи ћемо бити колективни сведоци "дуге и веома болне смрти" у којој се "моли за живот, сви слушају а нико не чује".

Можда ово још увек некеме звучи као шала и драмско претеривање. Али ко би пре неколико месеци веровао да ћемо у Београду гледати све ове сцене и параде. Зато ову ствар треба узети крајње озбиљно. Ово звоно не звони ни Антонићу, ни Вукадиновићу, ни "болесним читаоцима" НСПМ. Оно звони слободи. Оно звони свакоме од нас, свакоме ко се усуђује да живи и мисли ван «Круга двојке», и за сваким ко жели слободно да ради, моли се и воли, а да за то не мора да полаже рачуне Јелку Кацину, Соњи Бисерко, Басари и Луковићу.

"У Србији неће бити ништа боље док се на задиме ломаче Свете шпанске инквизиције!", ускликнуо је Ненад Прокић цитирајући Басару. Света ломача је у Београду запаљена 1. октобра 2009. Списак вештица се убрзано завршава. "Дуга и веома болна смрт" оштри своју косу, а Србија, оличена у свом Председнику, покорно повија главу. Председник као да не зна да ће, када изгоре све вештице и када косцима више не буде потребан, та коса замакнути и према њему. И да ће се, када спали све националистичке вештице, „Света шпанска инквизиција“ сетити и његовог "национализма", његовог оклевања да се «ослободи Косова», одрекне оца, погази устав и пљуне на своју председничку заклетву. Можда на тај начин и по ту цену Тадић и може купити мало времена код оних који му сада аплаудирају док за њихов рачун обавља прљави посао. Али не може купити њихову милост, нити спасти своју душу. А кад косци поново дођу до њега, више неће бити никог да га брани. Или макар да за њим жали.

Крпа или човек – то је избор свакога од нас. И тај избор, заправо, није толико тежак као што нам понекад изгледа.

[1] <http://www.e-novine.com/comments/entertainment/entertainment-vesti/30565-Bris-Taton-nije-ubijen.html>